

Posudek diplomové práce

Název práce: Teatralita podle Stefana Hulfelda

Studijní obor: Teorie a dějiny divadla

Autor práce: Bc. Helena Kunčarová

Vedoucí práce: Mgr. Martin Pšenička, Ph.D.

Oponentka: Mgr. Alena Sarkissian, Ph.D.

Nestává se často, aby byla diplomová práce zaměřena teoreticky. Helena Kunčarová na toto pole vstoupila. Pojmem, který se rozhodla ohledat, je teatralita. Protože je to pojem, jehož chápání se stále vyvíjí, omezila se na jeho pojetí u Stefana Hulfelda, švýcarského teoretika střední generace, působícího ovšem na vídeňské univerzitě. Jeho dílo není u nás tak známé jako díla německých teatrologů lipské a berlínské školy, a tak se zcela jistě jedná o záslužný úkol.

Koncepce pojmu teatralita u Stefana Hulfelda je výjimečná v tom, že je ohledávána na uceleném materiálu kronik švýcarského města Solothurnu v 18. století. Tato kompaktnost jednak umožňuje dobře specifikovat odstíny pojmu, jeho různé „případy,“ jednak umožňuje jasně argumentovat za použití konkrétních příkladů. Historici staršího divadla takovou metodu ocení, protože může otevřít nové úhly pohledu na starý korpus pramenů.

Helena Kunčarová se rozhodla nastínit Hulfeldovo pojetí pojmu teatralita s na pozadí koncepcí příbuzných, t.j. nahlížení teatrality a s ní související problematiky u Andream Kotteho, Joachima Fiebacha a Rudolfa Münze. To je však provedeno dosti povšechně, jaksi výběrově, bez budování návazností mezi kapitolami, oddíly, a tedy tématy. Rozsah práce přitom umožňuje, aby se autorka pustila do detailnějšího rozboru. Každý z uvedených teatrologů přitom nejen tvoří vlastní koncepci pojmu, ale volí také jiný způsob dokazování, užívá k němu jiný materiál, jindy směřuje k větší obecnosti. Nabízí se tedy mnoho možností, jak ke srovnání přistoupit, Helena Kunčarová však této příležitosti nevyužívá a opouští jednotlivá témata velmi záhy. Tím je způsobeno, že práce působí spíše jako prostý kompilát z přečtených teoretických prací uvedených autorů, byť poučený i četbou sekundární literatury.

Dojem spěšného převyprávění knih(y) ještě zesiluje v okamžiku, kdy se autorka zaměřuje přímo na dílo Stefana Hulfelda. Jeho texty nevykládá, spíše sumarizuje. Na konci kapitol často nedochází k žádným závěrům a v posledním oddíle (Závěr) nepřináší žádné nové poznatky, jež by vyplývaly pouze z jejího předchozího výkladu, spíše uvádí

informace, které mohly stát již v úvodu práce (např. hned úvodní odstavec a odstavec předposlední).

Na práci je v každém případě záslužné to, že českého čtenáře poprvé stručně seznamuje s dílem Stefana Hulfelda a otevírá cestu k tomu, aby jeho dílo bylo přeloženo a dostalo se do povědomí a do praxe nejen českých divadelních teoretiků, ale především českých divadelních historiků. Přesto si myslím, že diplomová práce, byť může být kompilátem, by měla své prameny kompilovat s větší pozorností k detailu. Ač ji tedy doporučuji k obhajobě, navrhuji hodnocení **dobře**.

V Kladně dne 2. 6. 2015